

ginalna krčmica imenuje? Pa odgovori, da je brez imena. Toraj jo tû v „Novicah“ krstim in rečem: „Pri krškem aligatorji.“ Kakor ta žival ob bregovih Orinoka, Maranjona in Missisipita stanuje, in neizmerno vodo ljubi, tako tudi naš mali krčmar in gospodar Štefucov in Šembilije na bregu Save neizrečeno njeno vodo „obrajta.“

Popoldanje jasno nebo in bradatega prijatelja novica, da drugo jutro o pol sedmih Sokol gotovo pride, okrepčate sopet najine živce in mišice in podamo se proti večeru vsi skupaj h krškemu županu, kjer je krčma in krška kavarna. Tû je bilo že precej krške gospôde zbrane in čedalje več je je dohajalo. Od konca nama je bilo neznano čudno pri srcih, ker, kadar so se odprla vrata, je zdaj v fistelnu, zdaj v baritonu, zdaj v basu zabrenčalo: „Gutnômt majne Herren!“ Pa sam Bog vé, kako nas je počasi dobra kapljica zbrala vse goste v čudno harmonijo okoli ene mize. Razun okrajnega predstojnika so bili pričujoči skoraj vsi uradniki od najvišega do najnižega vseh oddelkov, in kar je odličnih mestnjanov. Iz „gutnômt-ov, bigêts-ov, bištêts-ov in bissensbôs-ov“ se je taka lepa slovenščina na enkrat izlegla, da nisva skoraj verjela svojim ušesom. In tû se je latinska poslovica: „in vino veritas“ v svoji pravi svetlobi pokazala. Posebno uradniki so skoraj vsi govorili gladko in pravilno, nemščina je popolnoma izginila, kakor da bi je ne bil nihče nikdar znal. Zagotavljali so naji vsi od kraja, da, ako pride zapoved uradovati slovenski, so vsi prvi dan pripravljeni z veseljem vstreči svojemu narodu, visoki vladi in svojemu srcu, ktero je vkljub vsem „Gutnômt-om“ le vedno slovensko ostalo. Sledila je napitnica napitnici rodu in domu, prvim možakom itd., ki so bile vse navdušeno sprejete. Menili smo se tudi zarad čitavnice, pa rekli so, da nemškutarjev pravih je malo, ali pa nič, ampak da je premalo odlične gospode in da je mesto neznano obožalo v zadnjih letih, ker tudi nima niti kazine, niti „Lesevereina.“ — Bili smo prav vesele in židane volje do pozne noči, dopoldanji dolg čas in veliko „cagovitost“ nama je popolnoma večerno narodno društvo zbrisalo iz neugodnega spomina. Dobila sva prvi dober vtisek od dolenske strani in odkritosrčno rečem, da pred tremi leti na Gorenškem, ki maršira na čelu narodnega gibanja, v Radoljci nisem opazil četrtine toliko narodnega duha, kot v Krškem, akoravno ni za ped več. — Z ulic se zasliši boben, ki je krško meščansko stražo skliceval, da odrine v Novomesto na 500letnico. Gosp. Delorenzo, po rodu Lah, se poslovi kot straže načelnik prvi od društva, da pelje svoje hrabro krdelo Sokolcem pot pripravljat.

(Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Maribora 25. sept. †. — Naše svečanosti neumrlemu rodoljubu vladiku Slomšku na spomin se je tudi nad 50 ljubljanskih Sokolcev udeležilo. Veselo znamenje, kako krepko živi „Južni sokol“ in kako živo se zaveda svete svoje naloge. V saboto 23. t. m. zvečer so odšli iz bele Ljubljane in dospeli v Mariboru v nedeljo zjutraj. Prisedši do kolodvora ugledali so, akoravno o zarani uri, že veliko množico zbrano; pozdravil jih je gosp. dr. Srnc s krepkim in navdušenim govorom. Odgovoril mu je podnačelnik g. dr. Zupanec in „živio“ in „na zdravje“-klicev ni bilo ne konca ne kraja. Potem stopi iz množice deputacija tamošnjega nemškega društva. Predsednik pozdravi Sokolce prav jedernato in prijazno; tajnik Sokolov mu ravno tako odgovori, podá mu roko ter ga odzdravi s srčnim „na zdravje“, ktero so njegovi tovarši navdušeno ponovili. Pobrateni z Nemci in poljubljeni od naših vrlih štajarskih Sloven-

cev, korakajo Sokolci skozi mesto v čitavnico. Tukaj jih čaka obilo obilo obložena miza s sladko kapljico vinca in z jedili. Na vse jutro se je popevalo in napivalo, da je bilo veselje. Ob 9. uri so šli skupno k sv. maši v cerkev sv. Barbare. Na potu stopijo vsi na pokopališče in Sokolci zapojó Slomšku pogrebno pesem. Po sv. maši se razidejo po mestu, ter posebno občudujejo kazinsko poslopje. Ko bi pač Slovenci tak narodni dom v Ljubljani imeli! Ob eni je bil obed. Mnogo Hrvatov in domačih gospodov je s Sokolci skupaj obedovalo na Mohorjevem vrtu in tukaj so se vrstile navdušene napitnice z govori in pesmami, tako da je bilo kakor v rajskem veselji. Po obedu šli so Sokolci razstave gledat, kjer so bogate izdelke štajarske občudovali. Zlasti je veselilo Ljubljančane, da večidel razstavljenih reči izvira iz slovenskega dlana in uma. Ob 5. popoldne napovedano je bilo občno skupno telovanje Sokolcev z nemškimi telovadci. Glejte dragi! da prijateljstvo Nemcev s Slovenci ni nemogoča stvar. V Ljubljani pa se celó nekterim slovenskim rojakom ni zdelo mogoče, s Slovenci združenim telovaditi, — ločili so se. — Telovadlo se je v občno pohvalo, in kakor so se tudi posebno trije mariborski telovadci odlikovali v telovadski gibčnosti in izurjenosti, vendar tudi Sokolci kar nič niso zaostali v težavnih vajah. Ob pol osmi uri se prične beseda. Velika dvorana je bila prepolna rodoljubov slovenskih. Po govoru predsednika čitavnice dr. Srnce namenjenemu Slomšku v spomin, stopijo Sokolci na oder in pokažejo svoje umetno sestavljene grupe. Neskončna pohvala jim je donela pri vsaki točki, in h koncu jim dr. Srnc v spomin podari fotografijo čitavničinih odbornikov. Sokol Drašler se za dragocenjeni dar srčno zahvaljuje ter željo izreče, da bi tudi Maribor kmali rodil mladega Sokola. Živijo- in slava-klici so doneli ti želji in ker so se nekteri Sokolci koj potem odpotili v Ljubljano, jih je spremljalo mnogo prijateljev do kolodvora. Videlo in bralo se jim je na obrazih, kako težka jim je bila ločitev. — Al dolžnost jih je klicala domú — in odšli so! Na zdravje!

Od Zilje 16. sept. — Blizo ob treh popoldne 15. septembra je začelo goreti na ziljski Bistrici, ktera je jedna največih vasi v slovenskem predelu Koroške ter ima čez sto hiš. Suho je bilo vse kakor trska, seno, slama, žito in velik del otave in turšice je že bil v hiše pospravljen. Še detelja v ostrvih je na polji zgorela. Pri tej priči je udarilo pri bližnjih cerkvah na zvon in klicalo na pomoč. Skokoma je s štrkaljci in s gasilnicami iz sosednih vasi priletelo mnogo ljudstva braniti ognju. Ob petih se je ogenj ustavil. S toliko močjo so branili ljudje, da se ne dá dopovedati; vsaki se je trudil, kolikor je le mogel. Pogorelo je 14 hiš, nobena ni bila zavarovana.

Od Zilje 17. sept. To je strašno. 16. septembra se je bil ogenj na Bistrici do dobrega pogasil, ljudje so se bili malo pomirili, gasilnice večidel odpeljale in kar so bili iz hiš iznesli, sopet po malo v hiše spravili; kar začne na spodnji Bistrici spet goreti; nič se skoro ni moglo oteti, 73 hiš je pogorelo in samo 34 hiš še stoji, žalostno je pogledati pogorišče, kjer je prej prijetna Bistrica stala.

Pri Št. Jurji pod Kumom 17. kim. — Neimenovan dobrotnik iz Ljubljane je na prošnjo v „Novicah“ poslal 50 gold. av. vr., da se razdelijo med prebivavce šentjurske duhovnije, ktere je toča najhuje zadela. Za ta lepi dar se v imenu uboščekov prav srčno zahvaljuje Leop. Gestrin, župnik.

Iz Čepovana na Goriškem 27. avg. K. — Ne zamerite, predrage „Novice“, da tudi jaz povem, kar vem in pišem, kakor znam. — Radostni smo brali v 33. listu „Novic“ „Glase domorodne o novem času.“

Tako piše iz Gorice poštena duša, vrl rodoljub. Stavku na čelu priobčene so državnega ministra Belkredi-a zlate besede, ki pravijo: „Urad in posamni uradnik mora z ljudmi v njihovem jeziku občiti.“ Dalje popisuje: „Da ne manjka se še vedno vsake baže uradnikov neslovenskih in „kranjskih“, v slovenskem živalstvu tako malo izvedenih, da še celó rogatih naših živali č, ž, š ne poznajo.“ Da po mnogih goriških uradih res slovenskih rogatih živali č, š, ž ne poznajo, kaže nam sledeča dogodba: Prišel je k meni mož z dvema drugima prosit me, naj mu zapišem na dva listeka, kar bosta moža povedala. Ko sta moža svoje vesti razodela, ju poprašam: Mož! hočeta, da pišem po slovenski ali po nemški? Ne, ne po nemški, ampak po slovenski, kakor se govori, tako naj se piše; — če bo treba priseči, bova le na to pisanje prisegla, da nama ne bo treba si za to reč več glave beliti. — Spričebe so bile spisane, prebrane, potrjene in slavni c. kr. okrožni sodnii predložene. Ali čujte čudo! ona jih ni hotla sprejeti, dokler jih ni neki Slovenec, ne vem v nemški ali laški jezik, pretolmačil. — „Novičini“ dopisnik dalje toži: „Imamo pa tudi res še peščico zlasti bolj „gosposkih“ županov, kateri na slovenske dopise, ki jim jih deželni odbor pošilja, po italijanski ali po nemški odpisujejo. Tukaj gosp. dopisnik sopet golo resnico govori. Lahko bi vam tudi to do zobca dokazal z mnogimi izglede; da pa je pred konec besedi, rečem le to: Slovenci, ki imate po laškem ali nemškem kopitu obdelane župane, opomnite jih, naj se lotijo slovenske pisave po svojih županijah, da tako vsemu ljudstvu zadosté, ker župan se mora po ljudstvu, ne pa ljudstvo po županu ravnati. Če pa županje tega posla sami opravljati ne morejo, naj dajo pisanje srenjskim učiteljem, kateri so v slovenski besedi izvedeni možje. — Kako živa potreba pa je, da vsak uradnik, ki ima s slovenskim narodom opraviti, zná slovenski, naj vam priča sledeča dogodba: Dobil sem v laškem jeziku pisano vabilo od slavne okrajne gosposke goriške in več drugih z mano. Ko pridemo napovedani dan vsak s svojim vabilom pred gospoda, začelo se je izpraševanje o naši zadevi; vsak je bil posamno izpraševan. Ko smo bili izprašani, postojimo za četrť ure v predvorani, in potem nas zopet vse skup pokličejo v gospodovo sobo „sentencijo“ poslušat. Ko smo sentencijo izvedeli, je začelo vse po sobi kričati in praviti: „ta mi ni tako pravil“; drugi: „jaz nisem tega storil“; zopet tretji: „ta priča ni dobra itd.“; gospod sodnik ni vedel, kaj začeti, zato, ker nas ni razumel. V tej zadregi ne vé si drugač pomagati, da odprè vrata in kliče: „Um Gottes Willen Herr Muha, kommen Sie her, ich verstehe diese Leute nicht.“ Ko bi trenil, priteče gospod Muha, Slovenec, in hitro je bilo vse poravnano; nasprotniki so se porazumeli, in vse je šlo v lepem redu domú Pomagala je slovenska beseda!

Iz Črnomlja 16. sept. — Letos je, hvala Bogu! grozdje tako lepo, da se človeku od veselja srce smehlja, kadar koli ga vidi. Res, da ga je enim palež vzel, tako, da ga bodo le malo pridelali, ali to le nekterim, ki imajo preplitvo zemljo po svojih vinogradih, ali ki so ga prepozno stavili, okopavali in prašili. Večidel pa bo pridelek prav obilen in, kakor se nadjamo, vrstnik štiriintridesetaka. Živa duša ne pomni, da bi bilo kedaj, kakor letos, grozdje o mali maši tako in še bolj zrelo, ko druga leta o sv. Mikelu. Vendar ker je tako lepo in zdravo — brez vse gnjilobe, in ker mu je vreme tako ugodno, da bolje biti ne more, bilo bi greh trgati ga pred sv. Mihelom. Zato je tukajšnji okrajni predstojnik gosp. J. Loger (zakaj neki ne Logar?) po vsem okraji oklicati dal, da ne sme nikdo pred odločenim časom trgati in da bodo vsi tisti,

ki se ne bodo po tem oklicu ravnali, ostro kaznovani. — Ta prepoved je vse hvale vredna in kakor drugod, tako i pri nas neobhodnje potrebna. Povsod se namreč dobé taki možje, ki najprej pred časom potrgajo, kar sami imajo, potem pa drugim kradejo, da je groza. Zato so tudi vsi drugi primorani pred časom trgati, ako nečejo velike škode trpeti. In kaj je navadni konec te žalostne pesmi? — Ta, da so najbolje vinske gore malo čislane in svetu le malo znane. Zato smo letos v Črnomlju to prepoved, ktere smo druga leta mlo pogrešali, z veseljem sprejeli. Ali kar se nam je že naprej dozdevalo, to se je zgodilo. Mnogi so si mislili: E, grozdje je že popolnoma zrelo, vsaki dan ga je manj, namesti več, hajdimo ga trgati. In šli so ga trgati precej drugi dan po razklicani prepovedi. Trgali so sicer le v sadežih, pri hišah, kjer je grozdje živalim in ljudém preveč na očéh, da vsaka stvar va-nj dregne, al vendar je bila vsem prestopnikom kaznen za petami. „Oj ja uboga sirota!“ je vpila neka kmetica, kateri so za kaznen mošt iz kadi prodali, da so se ž njim naplačali, kar je bila za nekak prepis gospóski dolžna, „da sem ja znala, da boste vi k meni po tem poslu prišli, ja bi ga bila na kolnik izpustila, naj bi ga zemlja popila, ki mi ga je dala. Vi me niste videli, kako sem bila ja reva lačna i tužna, ko sem ga okopavala, da sem se od glada i vročine z nosom ob tla zapikevala, zdaj pa ste prišli mi otimat mojo revščino in z ljudsko muko se bogatit.“ Tako je žena tožila in tarnala, med tem ko so ji moštaželjni Črnomaljeci iz kadi mošt pobrali in v Črnomelj odpeljali. — Njen mož je zavoljo tega silno razkačen. Grozí se, da bo g. predstojnika tožil, in če mu bo tožba na enem mestu ovržena, da bo še naprej tožil in če si ne bode mogel drugače pomagati, da hoče na Dunaj iti pred samega svetlega cesarja. Njemu se namreč v nebo vpijoča krivica zdí, da si zdaj Črnomaljeci ž njegovim noštom usta sladkajo; v resnici je pa le to napačno, da so mu mošt prezlahka prodali — avstr. vedro komaj po 3 gold., ko je vedro letošnjega najmanj še enkrat toliko vredno. Zatoraj bi možu svetovali: naj letos trpi, česar si je sam kriv, a drugo leto naj grozdja svojega lepo varuje in ob pravem času trga, pa se bo obvaroval te v nebo vpijoče krivice.

Iz Novomesta. x. — 23. sept. dobili smo od deželnega namestništva potrjena čitavničina pravila, in v nedeljo smo koj Novomeščane v Brunerjevo gostivnico sklicali, kjer je bil izvoljen novi začasni odbor, kateri ima nalogo, da skliče 1. občni zbor, nabira ude in skrbí za stanovanje. Občni zbor bode se menda sklical na 22. dan oktobra meseca. Že včeraj se je 46 tukajšnjih mestjanov vpisalo v čitavnico, in nadjamo se, da naberemo najmanj 200 udov. Poprejšnja velika četa protivnikov se je sedaj skrčila na 5—6 oseb. Sinoč so se vpisali deželni poslanec g. Langer in drugi veljaki; naj si to oni pisun v „Laibacherici“ od 9. sept. za ušesa zapiše. Ali hočete vedeti, kdo da je? Povem vam le, da je gosp. Zorko, rojen Slovenec, ravnokar prestavljen v Maribor, nekaj dni pred preseljevanjem tukaj bival.

Iz Ljubljane. (Iz mestnega zbora.) Važna bila je seja 23. dne t. m., v kateri je bilo z veliko večino sklenjeno, da se v Ljubljani vpeljeta dva nova davka, ktera sta v družih glavnih mestih že zdavnej vpeljana, in sicer nadavek na pivo, 40 kr. od vedra, in mestna priklada na hišno najemščino, vsled ktere bodo oni, ki od svojega stanovališča plačujejo 50 do 100 gld., mestu odrajovali 1 kr. od goldinarja, oni, ki plačujejo 100 gld. in više, pa 2 kr. od goldinarja. Ta sklepa se ve da, svojo veljavo zadobita, ako ji potrdi deželni zbor, kteremu se morata predložiti. Kdor pomisli, da mesto s svojimi dosedanjimi pičlimi prihodki nikakor ne more zadostiti sedanjim občnim željam in tirjatvam,

rad bo pritrdil, da je s tema davkoma na pravo pot krenil mestni odbor.

— Kupčijska in obrtnijska zbornica je v seji 22. dne t. m. sklenila, da se služba zborničnega tajnika, kateri se je odpovedal dr. Uranitsch, razpiše do 31. oktobra 1865 in sicer s to pogojo, da ima prihodnji tajnik vrh kupčijskih in obrtnijskih vednost zmožen biti tudi slovenskega jezika v govoru in pismu. Prošnje se oddajajo pri zborničnem predsedniku. — Dalje je bilo sklenjeno, da se zbornica obrne do deželne zbornice, naj se on potegne za posebno pravico kranjske dežele, vsled ktere je judom prepovedano, zunaj sejmov na Kranjskem prebivati in tržiti.

— Iz verjetnega vira smo slišali, da bode za to službo prosil gosp. dr. Lovro Toman.

— 22. t. m. je bilo posvetovanje pri deželnem gosp. namestniku zastran razdelitve dežele za prihodnje politiške urade. Sklicani so bili v svet sledeči gospodje: bar. Apfalter, pl. Garcaroli, dež. sodn. svetovavec Kromer, predsednik pl. Scheuchenstuel, dr. Toman, pl. Karl Wurzbach. Predsedoval je gospod dež. namestnik in v pričo je bil tudi gosp. svetovavec pri deželnem namestniku vitez Bozicio, dež. svetovavec Roth in kot zapisnikar grof Aleks. Auersperg. Predložen je bil načrt nove razdelitve, po kateri bi razpadla dežela v 12 kantonskih uradov (Bezirks-Hauptmannschaften). Marsiktero je ta ali uni oporekoval; večidel se je pa potrdil načrt nove razdelitve. Več se bode o tem govorilo, ko pride ta načrt kot vladin predlog dež. zboru v posvet. Le to pristavljamo, da dr. Toman je izrekel željo, da, predno se razdeli dežela v cesarske kantone, bi bilo potreba, da dobimo občinsko postavbo, in da se ustanovi princip, ali dobimo vso ali polovično avtonomijo.

— Bogoslovne šole v Ljubljani začnejo prihodnje šolsko leto 9. oktobra.

— „Novice“ sicer nimajo niti naloge niti navade, da bi oznanjale molitvene knjige, al vendar danes ne morejo opustiti novice, da je v Trpinovi založbi v jako lični mali obliki na svetlo prišla molitvena knjiga pod naslovom „angelj varh“, in sicer v dvoji izdaji, to je, v možkem spolu za moške, v ženskem za ženske. V tem oziru je gotovo prva ta knjiga, ki šteje skoro 15 pól. Svesti smo si, da vsi omikani Slovenci in Slovenke, katerim so všeč jedernate molitve v čistem slovenskem jeziku, česar nam je porok znani njen pisatelj g. Anton Lézar, in zlasti šolska mladina, kateri je kakor nalašč o začetku šolskega leta prišla na svetlo, radostno sežejo po njej. V usnji in zlatem obrezku velja 1 gold. 20 krajc.

— Iz gotovega vira smo zvedeli, da v Leobnu še nič ni znano o rusovskih štipendijah za tamošno rudarsko akademijo.

— Dela v cesarskem grabnu so dovršena, toraj se je ondašnji jéz podrl, kmali menda začno nad mestom jeziti Ljubljano, ki je zdaj majhen potok, tako da jo v mestu prebreme skoro vsak otrok.

— Čbelarji trdijo, da marljive čbelice niso donesle toliko medú, kolikor so se ga sploh nadjali.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

S cesarjevim razglasom, ki ga imajo na čelu današnje „Novice“, nastopil je prevažni čas za naše cesarstvo. Dozdeva se nam, da se je jelo veselo daniti in žariti pod avstrijskim podnebjem in na polji narodne enakopravnosti in da smo na pragu boljše prihodnosti. Ni toraj čuda, da so bile cesarjeve tolaže

polne besede povsod, zlasti pa na Ogrskem in v slovanskih deželah z veliko radostjo in navdušeno sprejeto; Praga, Lvov, Pešt in Zagreb so svoja gledišča razsvetlili, Čehi so sklenili 20. oktobra, dan dane diplome slovesno obhajati, skoro gotovo bodo jih posnemala tudi druga glavna mesta. Javalne se bode ta čast kedaj več skazovala 26. februarju, kteremu je, če Bog dá in sreča junaška, za vselej odklenkalo. — Mir hočem imeti z vsemi svojimi narodi in med vsemi svojimi narodi, porazumeti se hočem z vsemi svojimi narodi na podlagi oktobrove diplome, — zaupanje imam do vseh svojih narodov pričakovaje, da mi vsi moji narodi zaupljivo in z zrelo previdnostjo po svojih postavnih zastopnikih v deželnih zborih nasvetujejo premembe, ki se vjemajo z močno in edino Avstrijo — to je poglobitni duh, ki veje v razglasu presvitlega našega cesarja, čegar beseda nas je bolj razveselila in utolažila, kakor najlepši in največ obetavni ministerski program, kterega je neka stranka viharno zahtevala. Evo program v cesarjevem razglasu! Slava vladarju, ki tako zaupljivo govori s svojimi narodi, čast njegovim svetovavcem! — Važna naloga dana je po tem razglasu deželnim zborom, vsem o istem času zbranim, od katerih tedaj pričakujemo, da jo razumno in pošteno rešijo cesarstvu in deželam na korist. Da „Schmerlingovcem“ ni všeč, ni čuda, kajti podbit je steber, na kterega so se naslanjali — toda veliko govoriti se ne upajo. Kako jim je pri srcu, pokazal je znani nekdanji ljubljanski „presini“ dopisun in nemški liberalec in centralist, kateri je, ko je zavohal, da se že za „Laibacherico“ tiska cesarjev Manifest, po ljubljanskih ulicah in štacunah trosil novico, da je šla ustava rakom žvižgat in mestni ljubljanski odbor zasmehovaje popraševal: no, rad vi vedel, ali bode še zaupnico izrekal Belkrediju. — Ogrski velevažni deželni zbor, ki ga bodo z božjo pomočjo presvitli cesar sami odprli, sklican je v Pešt na 20. dan decembra, in sicer na podlagi volilnega reda, 7. januarja 1861. leta razglašenega; hrvaški deželni zbor pa je že v tretje preložen, in sicer zdaj na 12. dan novembra. — Novo državno posojilo se menda kmali razpiše. Najelo se bo, kakor pravijo, 80 milijonov, s kterimi se bode nekoliko dolgá poplačalo národni banki, da bodo mogla zopet reševati svojo nalogo.

Kursi na Dunaji

25. septembra 1865.

v novem denarju.

Državni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacija od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100 . g.	121.00
v novem dnar. po 100 g. g.	62.10	4 1/2 % Tržaški lozi po 100 „	108.00
5% nar. posojilo od l. 1854 „	71.30	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike „	67.35	ski po g. 100 „	80.50
4 1/2 % „ „	58.75	Knez Esterhazy. po g. 40 „	65.00
4% „ „	52.00	Knez Salmovi po g. 40 „	27.50
3% „ „	41.00	Knez Palfyovi po g. 40 „	25.00
2 1/2 % „ „	54.50	Knez Claryovi po g. 40 „	23.00
1% „ „	—	Knez St. Genoisovi po g. 40 „	22.75
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgrätz. po g. 20 „	16.50
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20 „	16.00
5% doljno - avstrijske g.	82.00	Grof Keglevičevi po g. 10 „	12.50
5% ogerske „	70.25	Budimski . . po g. 40 „	22.50
5% hrvaške in slovanske „	70.25	Denarji.	
5% krajnske, štajarske,		Cesarske krone g.	14.95
koroške, istrijanske „	89.00	Cesarski cekini „	5.12
Državni zajemi z lotrijami.		Napoleonondori 20 (frankov) „	8.68
Zajem od leta 1860 „	87.25	Souvraindori „	15.10
„ „ „ 1860 petink. „	93.25	Ruski imperiali „	8.99
„ „ „ 1839 „	140.25	Pruski Fridrikdori „	9.13
„ „ „ 1839 petink. „	141.25	Angležki souvaindori „	10.08
5% narodni od leta 1854 „	81.00	Louisdori (nemški) „	—
Dohodkine oblg. iz Komo „	18.00	Srebro (ažijo) „	7.50